О, який розмах, розбіг! Білий сніг, ранній сніг!
Жовтий килим, шитий білим, на зів’ялих травах ліг.
Сплять у білій ніжній вовні легкі шепоти дібровні,
Срібномовні, тихокрилі, невимовні, як і сни.
Пелехата біла тиша ніжно, ніжно їх колише.
І не лише – срібнорухи заворожує лісні.
Дума думку чорногрудий у сніговій шапці дуб.
Скільки білі сніжні милі заховали в полі згуб?
Скільки шовку жовтих ниток сон уткав у килим снігу,
Скільки в кризі мертвих квіток, скільки в ній сконало квіт?
Дума думку дуб дібровий, з жалем дивиться на кригу —
На чолі її блискучім розцвітає Снігоцвіт.